

## Njegove sanje.

Miroslavček, mašni strežnik,  
Čudne sanje je imel,  
Da pred vrata je nebeška  
V noči trudoma prispel.

Srečno za motvoz potegne  
Tam nad vratmi iz zlatā —  
Kmalu s ključi sveti Peter  
Odpiraje zarožlja.

Ko odpre, pa dečka vpraša,  
Kdo da je in kaj želi.  
Brez strahu, samozavestno  
Deček mu odgovori:

„Sem pri tisoč mašah stregel,  
Bil pobožen, tih vsekdar,  
Resno, vzgledno sem se vèdel,  
Védi, rajski ti vratar!“

Ali Peter máje z glavo,  
Kakor da bi ne verjel:  
„Ti si toraj deček-strežnik?  
Tacih nisem prav vesel!

Pa odpriva večno knjigo,  
Kaj zapisano je tam,  
Morebiti pa ne kaže  
Tam najboljše vsak zaznam.“

In prebira list za listom, —  
Deček v strahu trepetá —  
Vendar pa naposled najde,  
Kar je storil strežnik ta.

Od vseh svetih maš je bilo  
Vpisanih le trideset,  
Druge vse so izgubljene, —  
Jih ne najdeš za ves svet.

Dečku Peter zdaj našteva,  
Koliko zagrešil je,  
Koliko da je izgubil,  
Ko le druge smešil je.

„Si pri maši bil hinavski,  
Deček, osemkratdeset;  
Misli le: naj reče ljudstvo,  
Da pobožen sem in svet.

Stokrat pa si se prepiral  
Brez ljubezni, brez časti,  
Druge sramoteč si menil,  
Da si prvi strežnik ti.

In razmišljeno si molil,  
Védi: sedemdesetkrat;  
Pri darovih si pozabil,  
Da je strežnik vsak — tvoj brat.

Mnogokrat kolen upognil  
Pred oltarjem nisi ti,  
Pa si vedel, da neskončni  
V tabernaklju Bog živi.

Štirikrat pa nisi molil  
Vpričo živega Boga,  
Ko je pod podobo kruha  
Prišel na oltar z nebá.

Britke muke v temnih vicah  
Čakajo te, deček moj,  
Da čez leta te popelje  
K večni Luči angel tvoj.“

To mu Peter je govoril,  
Pa je šel — zaklenil raj,  
On pa vdrl se je in zgrudil —  
Ne! Prebudil se je zdaj ..

A poslej je Miroslavček  
Res pobožen strežnik bil,  
Saj je bal se, da bi v vicah  
Res se kdaj ne pokoril.

Prevèl Radoslav.